

REVISTA DE PREMSA

Cop en el poder iraquí

Editorial ('El Periódico', 05-04)

► Els terroristes calculen bé quan atacar. Ara ho han fet a l'Iraq aprofitant el buit de poder que acompanya el llarg i complicat procés per a la formació de govern. Els iraquians van anar a les urnes el 7 de març. Els resultats es van conèixer vint dies després i van donar com a guanyador l'exprimer ministre Ijad Alawi, al capdavant d'una coalició laica, per només dos escons de diferència respecte a Nuri al-Maliki, el primer ministre sortint [...] els insurgents han considerat que era un bon moment per llançar al món el missatge que l'Iraq encara és un país inestable i que l'Estat segueix sent feble.

Que es vegi

Miquel Roca

('La Vanguardia', 06-04)

► Se'ns informa que el Tribunal Constitucional dictarà, molt aviat, la seva sentència sobre el recurs interposat pel Partit Popular contra l'Estatut de Catalunya. La informació diu que es treballa per assolir un pacte que conformi una majoria en el tribunal i que, aquest pacte, representaria acceptar la inconstitucionalitat de diversos preceptes, però menys dels que proposen els magistrats més proclius a les argumentacions del PP. La veritat és que no s'acaba d'entendre quin és el sentit i el contingut d'un pacte d'aquesta naturalesa. És a dir, podria deduir-se que per fer menys inconstitucional l'Estatut, els qui creuen que és totalment constitucional acceptarien, en part, les tesis dels contraris a l'Estatut [...] cedirien en la seva defensa per fer menys greu la sentència del tribunal.

pena. Això explica la construcció del *Nautilus*, submergible que també li servirà per rescatar trossos de naufragis i destinar els guanys a ajudar els pobles oprimits del planeta. Nemo i el gegantí calamar, malgrat el coratge d'ambdós, són la imatge del desheretat. Els pobles colonitzats jurídicament tampoc no existim. No oblidem que *nemo* en llatí vol dir 'ningú'. ©

sin el mateix però a l'inrevés: que es dediquessin a insultar, a burlar-se i a ridiculitzar les diferents opcions ideològiques i polítiques de dretes. Però al final sempre m'ho he tret del cap.

No es tracta de posar l'altra galta, com diuen que deia el líder dels cristians, però sí de creure que el futur es pot construir de forma diferent de com el dissenyen aquells que utilitzen de forma inadequada la llibertat d'expressió.

Només una darrera reflexió adreçada als qui defensen la castedat i el celibat com a valor superior: si Déu va crear l'home i la dona amb una biologia que els porta a tenir relacions sexuals, no tenir-les, no fruir del sexe, és anar contra els seus plans. I, si tothom seguís el seu exemple, la humanitat s'extingiria. No hi hauria pederastes, això sí! ©

L'assaig 'Sud enllà', que acaba de publicar la Universitat de València, presenta, amb poques excepcions, alguns dels tòpics de sempre sobre la identitat valenciana

TONI MOLLÀ

ESCRIPTOR

Des del sud enllà

El Servei de Publicacions de la Universitat de València ha tret al mercat una sèrie de volums col·lectius sobre el debat identitari valencià. Els tres primers tenien com a punt d'anàlisi la instrospecció col·lectiva realitzada pels assagistes valencians. El darrer volum –*Sud enllà*, coordinat per l'escriptor Martí Domínguez– s'ha reservat per als simpatitzants catalans del *cas valencià* perquè ens expliquen als indígenes les nostres pròpies característiques, a la manera d'antropòlegs més o menys innocents. La iniciativa del professor Domínguez té pocs precedents, llevat de les jornades convocades per la Fundació ACTA amb el títol «Nosaltres (i) Els Valencians», que van tenir lloc l'any 1990, editades després per Albert Viladot i Isidor Marí.

L'he llegit amb interès. El resultat, però, no podia ser més decebedor. En primer lloc, per la nòmina dels opinadors, un equip de circumstàncies imposades per les reticències a l'encàrrec de determinats assagistes, per la falta de relleu dels assajos –llevat de casos molt comptats– i, finalment, per la falta de novetats discursives –analítiques o programàtiques.

He de dir de seguida que hi destaquen de molt un parell de textos pel seu valor literari i documental, d'una banda, i per l'honestetat expositiva, de l'altra. Es tracta del text del crític literari Julià Guillamon («De l'Alt Millars a València passant per Barcelona») i de la contribució de l'historiador Josep Fontana («Records d'un observador escèptic»), totes dues contribucions fonamentades en l'experiència viscuda dels autors en la vida real del País Valencià. Potser perquè són els millors, també són els més modestos en la mirada, subjectiva i fragmentària, però aporten més llum al lector que els intents totalitzadors d'algunes suposades eminències del catalanisme.

Mereix atenció a banda la contribució d'Enric Juliana («Deu taronges té el taronger»), un text suggeridor des de la discrepància intel·lectual. Llevat d'aquests tres casos, el lector només hi trobarà els llocs comuns i els (pre)judicis que va posar en circulació la Renaixença més conservadora. És a dir, metafísica nacional, focs d'artifici destinats sobretot al consum dels mateixos catalans i una idea turística i culturalista, en el millor dels casos, dels Països Catalans.

L'apel·lació a Joan Fuster delata una lectura superficial –o de segona mà– de l'assagista de Sueca. La consideració de la seua obra com a «doctrinal» per banda d'Agustí Colomines («País imaginat») subratlla un desconeixement oceànic del missatge radicalment antiideològic de l'obra fusteriana vista en conjunt. La invocació d'Eliseu Climent quasi com a messià més enllà de la Sènia abunda en un coneixement anecdòtic del País Valencià.

Deixe de costat la consideració de Pere Mayor com «el gran renovador del valencianisme polític dels darrers anys» per banda del mateix Agus-

tí Colomines, cosa que no puc entendre sinó com una *boutade* inclement contra el mateix Mayor.

En tot cas, el que crida l'atenció del llibre és l'absència de cap mena de reflexió sobre els factors reals –econòmics, polítics, tecnològics i socioculturals– que determinen la in(existència) d'una d'àrea compartida de vincles entre el País Valencià i Catalunya més enllà de la idea lingüística de la catalanitat.

«La consideració de l'obra de Fuster com a ideològica subratlla un desconeixement oceànic del missatge antiideològic del personatge»

La lectura de *Sud enllà* confirma que aquesta mentalitat continua simbolitzant l'estereotip de sempre: una còpia de la idea de la hispanitat que tant exhibeixen els espanyols professionals. Una mentalitat recolzada en una comunicació unidireccional (de nord a sud) i en una política catalana –de l'era pujolista i dels tripartits– circumscribida a alimentar virreis encarregats de mantenir la flama simbòlica d'aquella catalanitat essencial sud enllà. Una idea de la catalanitat, aquesta, que no és, certament, la meua ni va ser la de Joan Fuster, no ens enganyem.

No puc estalviar-me de dir que, malgrat aquesta constel·lació de mentalitats passadistes compartides per la major part dels autors de *Sud enllà*, les estructures socials del País Valencià i de Catalunya han seguit un procés de convergència (amb perdó!) que fa que les idees expressades per Joan Fuster en *Nosaltres els valencians* (1962) tinguen més vigència ara que quan ell les exposava. Això, per descomptat, si considerem els Països Catalans des d'una perspectiva oberta, més enllà de les visions essencialistes.

«El debat autista del que som hauria de deixar pas a un altre de més interessant sobre el que fem. És el que personalment no he trobat en aquest llibre»

En aquest sentit, el debat autista del que som hauria de deixar pas a un altre més interessant sobre el que fem. Això és el que personalment m'interessa i no he trobat en aquest llibre ni posant-hi tota la bona voluntat del món. I això és el que realment compta en la construcció nacional.

Al cap i a la fi, què és una nació sinó un espai públic comú, una societat civil o un determinat model d'opinió pública compartides? Això és el que s'haurien de plantejar els nacionalistes d'avui. La resta, com deia el clàssic, és literatura; és a dir, collonades. ©